

Vastasmaja naabripoisi Urmas Alendriga (vasakul) sai nii mõnigi pidu maha peetud ja nii mõnigi laul linti lauldud.

edenenud akordioniõpinguist paremini. “Mulle lihtsalt ei meeldinud see kambas laulmine. Proovitud sai nii Ellerheinas kui ka RAMi noortekooris, ent kuskil ma üle paari kuu vastu ei pidanud. Heino Kalluste ristas mind koori kuuvarjutuseks.”

Sellest hoolimata tituleerib Vikipeedia Randperet esmajoones just Eesti muusikuks. Keskkooli lõpuaastatel sukeldus ta bänditegemise ahvatlevasse maailma ja vastasmaja naabripoisi Urmas Alendriga said mõni laul ka linti lauldud. “Ma arvan siiski, et nii andekas ma polnud, et sellest oleks päris elukutsena midagi tulnud,” võtab mees jutu kokku.

Sellest väitest hoolimata võitis Randpere saatesarja “Laulud tähtedega” ning jõudis Eesti lemmiklaulu otsimise saates finaali.

REISIMULJED ÜLIKOOIPELVEST

Ülikooliaastatest Tartus on Randperel head mälestused. Stippi ju sai ja õigusteaduse eriala loogiliste seoste maailmas tundis noormees end kui kala vees.

“Raskusi oli pigem mehaanilise pähetuupimisega, no igasugused nimed ja numbrid... Aga see ülikooliaeg oli ikkagi vahvaim periood elus. Kusjuures mul oli kasu sellest, et viisi pean ja veidi kitarri mängin. Üks mu õppejõududest oli Kamtšatka rühma komandör. Et rühma oli vaja muusikainimest, kutsus ta mind. Kamtšatka-suvest on pärit mu elu eredaamad mälestused, olin veel maleva reba-

Mulle ei lihtsalt ei meeldinud see kambas laulmine.

ne. Järgmised suved viisid ülikooli delegatsiooni ja malevaga juba Ungarisse. Viinamarjapõllud ja veinikeldrid... Malevaga töötati veinitehases,” meenutab Randpere. “Ma pole kunagi suur alkoholisõber olnud, ent malevasuvi veinitehases oli suur erand. Kohe kui esimesed veinid liinilt tulid, avas keegi pudeli. Praegu tarbin aasta jooksul ehk mõne õlle.”

Randpere sõnutsi juhtus talle ülikoolis ka tore kursus, kelle vanemaks valiti toona laitmatu renomeega Avo Viiol.

PÕGENEMISPLAAN KÜPSES KAUA

Ülikooliaegne meeolukas bussiretk Ungarist läbi Tšehhi tagasi meie sõbraliku Eesti koduvabariigi rüppe istutas Randpere hinge Nõukogude Liidust pagemise idee. “Isegi Ungari oli toona Eestist palju vabam. Ise nad naersid, et on lõbusaim barakk sotsialismilaagris,” muigab Randpere. “Pärast teist kur-

sust delegatsiooniga Ungaris käies oli seltskonnaga kaasas filmiklubi president, kes teadis, et Budapestis näidatakse lääne vabadusliikumisest ja noorte protestilainest kantud filmi “Hair”. Istusime soojas Budapesti öös ja nautisime välrikino. Siin oli parimal juhul nähtud vaid “Helisevat muusikat”. Tahtsin ka vabadasse murda,” nendib mees.

Sihikindlus võib hea õnne ja läbimõeldud tegutsemise korral edule viia.

“Tõuke põgenemiseks andis ka Afganistan. Oli ju õhus oht, et sinna on politrukke vaja. Mina töötasin toona ülikooli lõpus justiitsministeeriumis ministri abina. Kuigi sain althõlma ministri kaudu riigikogust banaane osta, ei olnud sel töökohal reisimise võimalust,” kirjeldab Randpere pagemise plaani sündi. “Seepärast asusin tööle komsomoli keskkomitee kultuuri- ja propagandaosakonda.”

Vedral moel aitas plaani teostumisele taas kord kaasa Randpere muusikaline anne – meest paluti ühele siinsele esinemisele haigestunud Ivo Linat asendada. “Tegin selle esinemise ära, päästsin nad hädast ja organisaatorid nentisid, et nüüd oleme sulle reisi võlgu,” lausub Randpere.

“Augustikuus 1984 avaneski võimalus Kotka merepäevadele sõita. Olin abielus Leila Milleriga ja ega esimese hooga selge polnud, et me selle tüki tõesti ära teeme. Soomes elav sõber aga julgustas meid ja laenas raha juurde, et saaksime osta laevapileti Soomest Rootsi. Kätte meid õnneks ei saa-